

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, fiind al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearne povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*. Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și și-a publicat primele povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licență în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțune și artă dramatică. În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 decicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar. Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation.

STEPHEN KING DOCTOR SLEEP

Ediția a II-a
Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

Cuprins

CÂTEVA CHESTIUNI INTRODUCTIVE	9
Casetă de valori.....	11
Şarpele cu clopoţei	32
Mami.....	49
PARTEA ÎNTÂI: ABRA	67
I. Bun venit în Orăşelul Liliput	69
II. Numere nefaste	106
III. Lingurile.....	122
IV. Am nevoie de tine, Doctore Sleep!.....	158
V. Clanul Legitim	175
VI. Radioul trăsnit.....	198
PARTEA A DOUA: DIAVOLII GOI	229
VII. M-ai văzut?	231
VIII. Teoria relativității – în versiunea Abrei	259
IX. Vocile prietenilor noștri morți.....	287
X. Bibelouri din sticlă	304
XI. Thome 25	335
XII. I se zice „abur“.....	369

ȘI DE MOARTE

XIII. Spărtura din nori.....	395
XIV. Fală.....	424
XV. Transfer de minți	449
XIV. Ce a fost uitat	480
XVII. Javră nenorocită!	509

PARTEA A PATRA: ACOPERIȘUL LUMII

XVIII. Spre vest	523
XIX. Fantomile	545
XX. Axul roții. Acoperișul lumii.....	569

PÂNĂ VEI ADORMI.....

Aniversarea	585
Până vei adormi	592

<i>Cuvântul autorului</i>	603
---------------------------------	-----

ARMADA MANIFESTO

JOIN THE ARMADA!

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj, femei neînfriccate,
capabile să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetăți de sânge și dragoni neîmblânzită!
Minti scăpitoare, dormice să dezlege misterele
unor crime terifiante! Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante romane
science fiction, fantasy și thriller!

JOIN THE ARMADA!

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și Arthur C. Clarke,
regi ne sunt Stephen King și George R.R. Martin,
iar regine, N.K. Jemisin și Naomi Novik.

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

ARMADA.
IMAGINATION UNLIMITED!

POWERED BY NEMIRA.

CASETA DE VALORI

1

In a doua zi a lunii decembrie dintr-un an în care un fermier obscur din Georgia¹ tot își mai făcea de lucru prin Casa Albă, unul dintre cele mai impresionante hoteluri din Colorado a fost mistuit de flăcări. Hotelul a fost declarat o pierdere iremediabilă. Ancheta, condusă de comandantul departamentului de pompieri din Comitatul Jicarilla, a stabilit că incendiul s-a declanșat din cauza unui boiler defect. Când a avut loc accidentul, hotelul era închis pe perioada de iarnă și în el nu se aflau decât patru persoane. Trei dintre acestea au supraviețuit. Jack Torrance, îngrijitorul din extrasezon, și-a pierdut viață în încercarea să eșuată (însă eroică) de a reduce presiunea aburului din boilerul respectiv, presiune ce atinsese un nivel catastrofal din pricina unei supape de siguranță stricate.

Doi dintre supraviețuitori au fost soția îngrijitorului și fiul acestuia, de vîrstă fragedă. Cel de-al treilea a fost bucătarul-șef al hotelului Overlook, Richard Hallorann, care își părăsise locul de muncă sezonier din Florida și venise în Colorado, mânat de ceea ce el numea „un presentiment puternic“ ce îl convinse că familia

¹ Președintele Jimmy Carter (n. tr.).

Torrance avea necazuri. Ambii adulții au suferit răni grave în urma exploziei. Doar copilul a scăpat teafăr și nevătămat.

Cel puțin din punct de vedere fizic.

2

Wendy Torrance și fiul său au fost despăgubiți de corporația care deținea hotelul Overlook. Nu o sumă colosală, dar suficientă cât să-i ajute să se descurce vreme de trei ani, timp în care ea nu a putut să lucreze din cauza traumatismelor suferite. Avocatul pe care îl consultase îi spusese că, dacă nu va da înapoi și va juca dur, ar putea căpăta mult mai mult, deoarece corporația voia să evite un proces. Însă Wendy, la fel ca proprietarii hotelului, nu-și dorea decât să dea uitării iarna aceea sinistră, petrecută în Colorado. Se va face bine, spunea ea, și chiar aşa a și fost, deși leziunile suferite au chinuit-o până la sfârșitul vieții. Vertebrele zdrobite și coastele fracturate se pot vindeca, însă nu te vor lăsa niciodată să-ți uiți trecutul.

O vreme, Winifred și Daniel Torrance au locuit în sud-est, apoi s-au mutat în Tampa. Din când în când îi vizita Dick Hallorann (cel cu presentimentele puternice), care venea de la Key West mai ales ca să-l vadă pe Danny, întrucât cei doi aveau o relație specială.

Într-o dimineață devreme din luna martie a anului 1981, Wendy l-a sunat pe Dick și l-a întrebat dacă poate veni până la ei. I-a spus că Danny o trezise în toiul nopții și îi zisese să nu intre în baie.

Iar după aceea a refuzat să mai rostească vreun cuvânt.

3

Se trezise pentru că-i venea să facă pipi. De afară se auzeau rafalele puternice ale vântului. Era cald – cam tot timpul era cald în Florida –, însă nu-i plăcea deloc zgomotul acela și avea senzația

că niciodată nu va reuși să se împace cu el. Îi amintea de Overlook, unde boilerul defect fusese cel mai neînsemnat dintre pericole.

Locuia cu mama sa într-un apartament strâmt de la etajul al doilea al unei clădiri cu locuințe ieftine de închiriat. Danny ieși din camera lui, aflată lângă cea a mamei, și traversă holul. Vântul răbufni din nou, iar palmierul uscat din fața ferestrei își clămpăni frunzele. Sunet de oase izbite între ele. Atunci când nu făcea nimenei duș sau nu foloseau toaleta, obișnuiau să lase ușa de la baie deschisă, deoarece încuietoarea era stricată. În noaptea astă ușa era închisă. Dar nu pentru că mama ar fi fost înăuntru, nu, nici vorbă. Din cauza rănilor suferite la cap în timpul evenimentelor de la Overlook, mama începu să sforăie – făcea un sfârr-sfârr bland atunci când dormea –, iar sunetul astă îl auzea acum Danny venind din dormitorul ei.

Asta e, înseamnă că a închis-o din greșeală.

Deși știa că nu este așa (căci și el era înzestrat cu presentimente și presimțiri puternice), însă uneori trebuie să afli. Uneori trebuie să vezi. Descoperise acest adevară într-o cameră de la etajul al doilea al hotelului Overlook.

Cu o mâna ce i se părea prea lungă, prea desirată, prea *fără oase*, apăsa clanța și deschise ușa.

În baie era femeia din Camera 217, așa cum anticipase el. Goală-pușcă, stătea pe toaletă, cu picioarele desfăcute și cu coapsele palide și puhave la vedere. Sânii verde-murdar îi atârnau până la brâu, aidoma unor baloane dezumflate. Peticul de păr de sub burtă era cenușiu. și tot cenușii îi erau și ochii, oglinzi din otel. Îl văzu și buzele i se labărtaру într-un rânjet.

Închide ochii, îl sfătuise Dick Hallorann pe vremuri. Dacă vezi ceva rău, închide ochii și spune-ți că nu-i nimic acolo și, când ai să-i deschizi, lucrul cel rău va fi dispărut.

Numai că tehnica respectivă nu funcționase în Camera 217 pe când avea cinci ani și nu va funcționa nici acum. Era convins de asta. Îi simțea miroslul. Intrase în putrefacție.

Femeia – știa cum o cheamă: doamna Massey – se ridică greoi pe picioarele vineții, întinzând mâinile spre el. Carnea de pe brațe atârna,

gata să se desprindă de pe os. Îi zâmbea aşa cum zâmbeşti când te întâlneşti cu un vechi prieten. Sau când vezi ceva bun de mâncare!

Cu o expresie ce ar fi putut fi confundată cu calmul, Danny închise uşurel uşa şi se retrase din faţa ei. Văzu cum clanţa se ridică... şi coboară... şi se ridică... şi se potoleşte.

Acum avea opt ani, adică în stare să judece cât de cât rațional, chiar aşa de însăjumât cum era. În parte deoarece, în străfundurile minții sale, se aşteptase la una ca asta. Deşi întotdeauna crezuse că Horace Derwent va fi cel care îşi va face apariţia în viaţă lui. Sau poate barmanul, căruia tatăl lui îi spunea Lloyd. Dar ar fi trebuit să ştie că va fi doamna Massey, încă dinainte s-o vadă în baia lor. Pentru că, dintre toţi nemorţii din Overlook, ea fusese cea mai cumplită.

Partea aceea a minții lui înzestrată cu judecată îi spunea că nu este nimic altceva decât o frântură dintr-un coşmar care se ţinuse scai de el şi după ce se trezise şi se dusese la baie. Partea aceasta se încăpătâna să-l convingă că, dacă va deschide din nou uşa, va vedea că în baie nu este absolut nimic. Sigur că nu va fi nimic, doar era complet treaz acum. Dar o altă parte a lui, partea aceea care strălucea, ştia că lucrurile stau cu totul şi cu totul altfel. Hotelul Overlook nu-şi încheiașe socotelile cu el. Cel puţin unul din spiritele acelea vindicative îl urmărise până în Florida. Cândva descoperise o femeie lungită în cadă. Femeia aceea se ridicase şi încercase să-l sugrume cu degetele ei mucegăite şi împuşte (dar extrem de puternice). Dacă ar deschide acum uşa de la baie, ea ar termina ce începuse atunci, pe vremuri.

Recurse la un compromis şi-şi lipi urechea de uşă. La început nu auzi nimic. Apoi un sunet slab.

Unghii moarte răcâind pe lemn.

Danny se duse în bucătărie pe picioare ca din călări, se urcă pe un scaun şi urină în chiuvetă. Apoi îşi trezi mama şi îi spuse să nu intre în baie pentru că acolo e un lucru rău. După aceea se duse la el în cameră şi se ascunse sub pături. Îşi dorea să nu se mai dea jos din pat decât ca să se ducă să facă pipi în chiuveta din bucătărie.

Şi, pentru că-şi prevenise mama, nu mai avea niciun motiv să-şi mai dorească să vorbească cu ea.

Mama îi cunoştea muştenia. Prima oară se întâmplase după ce Danny intrase în Camera 217 a hotelului Overlook.

– Cu Dick vrei să stai de vorbă?

Culcat pe spate, cu ochii la ea, băiatul dădu din cap. Iar mama formă numărul, chiar dacă era ora patru dimineaţă.

A doua zi, Dick ajunse la ei. Adusese ceva cu el. Un cadou.

4

După ce Wendy îl sunase pe Dick – avusese grija ca Danny să o audă – băiatul adormi la loc. Încă îşi mai sugea degetul mare, cu toate că acum avea opt ani şi era în clasa a treia. O durea să-l vadă aşa. Se duse la baie şi rămase câteva clipe privind uşa închisă. Îi era teamă – o speraiese Danny –, dar avea nevoie la closet şi nici prin gând nu-i trecea să folosească chiuveta, aşa cum făcuse fiul ei. Îi era scârbă numai la gândul că s-ar putea urca într-un echilibru precar pe marginea de porțelan a chiuvetei, cu fesele atârnânde (chiar dacă n-ar fi văzut-o nimeni).

Într-o mână ținea ciocanul pe care îl luase din cutia ei de scule de femeie singură. Îl ridică atunci când apăsa clanţa şi deschise uşa. Fireşte că baia era goală, însă scaunul toaletei era coborât. Niciodată nu-l lăsa aşa noaptea, pentru că ştia prea bine că, dacă Danny, doar zece la sută treaz, va avea nevoie la baie, va uita să-l ridice şi va împroşca totul în jur. Mai era şi un miros. Un miros urât. Ca de şobolan mort în pereţi.

Făcu un pas, apoi încă unul. Surprinse o mişcare şi se răsuci cu ciocanul ridicat, gata să lovească pe oricine

(orice)

s-ar fi ascuns în spatele uşii. Însă nu era decât propria-i umbră. Te sperii chiar şi de umbra ta, zic oamenii în bătaie de joc, dar cine era mai îndreptătită decât Wendy Torrance? După ce văzuse

tot ce văzuse și trecuse prin ce trecuse, știa foarte bine cât de periculoase puteau fi anumite umbre. Puteau avea colți.

În baie nu era nimeni, dar observă o pată decolorată pe scaunul closetului și o altă pe perdea de la duș. Fecale, fu primul ei gând. Dar nu, rahatul nu e roșu-gălbui. Se uită mai de aproape și văzu firicele de carne și de piele putrezită. Iar pe covorașul din fața cabinei de duș erau și alte pete asemănătoare, în formă de tălpi. Prea mici – prea elegante – ca să fi aparținut unui bărbat.

– O, Doamne, Dumnezeule, șopti ea.

În cele din urmă folosi tot chiuveta din bucătărie.

5

De-abia spre prânz reuși Wendy să-și dea fiul jos din pat. Îl convinse să înghită niște supă și un sandvici cu unt de arahide, după care băiatul se culcă din nou. Tot nu voia să vorbească. Hallorann ajunse curând după cinci după-amiază, la volanul Cadillacului său roșu, dar cam vechi (însă perfect întreținut și lustruit de-ți lua ochii). Wendy îl așteptase lângă fereastră, la fel cum odinioară așteptase și pândise întoarcerea soțului ei, sperând că Jake va veni acasă binedispuș. Și nebăut.

Se repezi pe scări și deschise ușa de la intrare chiar atunci când Dick intinsese mâna spre soneria sub care scria TORRANCE 2A. I se aruncă în brațele întinse, dorindu-și să rămână în îmbrățișarea lui dătătoare de liniște cel puțin o oră. Poate chiar două.

Hallorann îi dădu drumul și se uită lung la ea, ținând-o de umeri.

– Arăți bine, Wendy. Ce face omulețul nostru? A început să vorbească?

– Nu, dar cu tine va vorbi. Chiar dacă la început n-o va face cu voce tare, puteți să...

Nu termină, ci arătă cu degetul spre fruntea bucătarului.

– Nu neapărat, zise Dick.

Zâmbetul său larg dezveli o proteză nouă și strălucitoare. Hotelul Overlook i-o distrusese pe cea veche în noaptea când explodase boilerul. Sigur, Jack Torrance fusese cel ce lovise cu ciocanul care-i prăpădise lui dinții și lui Wendy capacitatea de a merge fără să schiopăteze, însă amândoi știau că, de fapt, hotelul îi atacase.

– E foarte puternic, Wendy. Dacă vrea să mă blocheze, o să facă. Știu din experiență. În plus, e mai bine să vorbim cu gura, nu cu gândul. Mai bine pentru el, vreau să zic. Acum spune-mi ce să-ă întâmplă.

După ce-i povestii totul, Wendy îl conduse în baie. Lăsase totul cum fusese, aidoma unui polițist de proximitate care protejează locul unei crime până la sosirea echipei de criminaliști. Pentru că acolo se petrecuse o crimă. O crimă împotriva copilului ei.

Dick privi petele vreme îndelungată, fără să le atingă, apoi zise:

– Hai să ne uităm dacă s-a trezit Danny și dacă vrea să mă vadă.

Nu se trezise, dar inima lui Wendy se însenină puțin observând expresia de bucurie pură de pe chipul băiatului când acesta realizează cine stă pe marginea patului lui și-l scutură de umăr.

(Hei, Danny, ţi-am adus un cadou.)

(Nu-i ziua mea.)

Wendy îi urmărea cu atenție. Știa că vorbesc, dar nu-și dădea seama ce spun.

Și Dick zise:

– Hai și te scoală, scumpule. Mergem la plimbare pe plajă.

(Dick, s-a întors doamna Massey din Camera 217. S-a întors!)

Dick îl mai scutură o dată de umăr.

– Vorbește tare, Dan. O sperii pe maică-ta.

Danny spuse:

– Ce cadou mi-ai adus?

Dick zâmbi:

– Așa-i mai bine. Îmi place să-ți aud vocea. Și lui Wendy îi place.

– Da.

Atât cutează femeia să spună. Altminteri i-ar fi auzit tremurul din glas și s-ar fi îngrijorat.

- Cât suntem noi plecați, ar fi bine să faci curat în baie, o sfătuie Dick. Ai mănuși de menaj?

Wendy dădu din cap: avea.

- Bine. Să îi le pui.

6

Plaja se afla la vreo cinci kilometri depărtare. Parcarea era înconjurate de tot soiul de puncte de atracție de genul celor întâlnite de obicei pe faleze: teribil de împoțonate și stridente – tarabe unde se vindeau gogoși spirale sau hotdogi, prăvălii cu suvenire. Însă sezonul estival era pe sfârșite, aşa că niciuna nu prea avea vânzare. Plaja era aproape în întregime a lor. În timpul drumului cu mașina, Danny ținuse pe genunchi cadrul primit – un pachet lunguiet, destul de greu, în ambalaj argintiu.

- Ai să-l deschizi după ce stăm de vorbă, iî spusese Dick.

Se plimbară chiar pe malul apei, acolo unde nisipul era tare și strălucitor. Danny mergea încet, pentru că Dick era bătrân. și avea să moară într-o zi. Poate chiar curând.

- Am să mai fac umbră pământului câțiva ani buni, se amuză Dick citindu-i gândul. Nu-ți face griji. Povestește-mi ce s-a întâmplat azi-noapte. Nu uita nimic.

Relatarea în sine nu dură prea mult. Partea cea mai grea ar fi fost să găsească vorbele potrivite pentru a explica spaima pe care o simtea, amestecată cu o certitudine sufocantă: acum, că l-a găsit, nu va mai pleca niciodată. Dar, pentru că Dick era cel cu care discuta, nu avu nevoie să rostească aceste cuvinte. Apoi spuse cu voce tare:

- O să se întoarcă, sunt convins că o să se întoarcă. O să se întoarcă și o să se tot întoarcă până când va pune mâna pe mine.

- Mai iiii minte când ne-am cunoscut?

Deși mirat de această deviere de la subiect, Danny dădu din cap. Hallorann fusese cel care le prezintase hotelul Overlook lui și părinților lui. Cu foarte mult timp în urmă, aşa i se părea acum.

- Si mai iiii minte prima oară când am vorbit în capul tău?

- Sigur că da.

- Ce am zis eu atunci?

- M-ai întrebat dacă nu vreau să merg cu tine în Florida.

- Așa. Si cum te-ai simțit când ai aflat că nu mai ești singur?

Că nu doar tie îi se întâmplă strălucirea?

- Foarte mișto, răspunse Danny. Super.

- Mda, mormăi Hallorann, mda, sigur că da.

Merseră un timp în tacere. Păsări miciute – ciripele le numea mama lui Danny – se fugăreau pe crestele valurilor.

- Si nu te-ai întrebat niciodată cum de am apărut tocmai atunci când aveai nevoie de mine?

Bucătarul cel negru se uită la băiețelul cel alb și zâmbi.

- Nu, sigur că nu te-ai întrebat. De ce s-o fi făcut? Nu erai decât un copilaș pe vremea aia. Acum ai mai crescut. Ai crescut *mult* în anumite privințe. Ascultă la mine, Danny. Eu cred că lumea astă știe cum să compenseze toate lucrurile care se întâmplă. E o vorbă veche: Profesorul apare doar atunci când elevul e pregătit. Eu am fost profesorul tău.

- Ai fost mult mai mult, spuse Danny apucându-l de mâna. Ai fost prietenul meu. Ne-ai salvat.

Dick nu-i luă în seamă spusele... sau lăsă această impresie.

- Si buna mea avea strălucire – iiii minte că îi-am povestit?

- Îhh. Mi-ai zis că stăteai mult de vorbă fără să deschideți gura.

- Așa, vezi? Ea m-a învățat. Si pe ea a învățat-o stră bunica ei, de mult de tot, în vremea sclaviei. Si într-o bună zi îi va veni și ie rândul să fii profesor, Danny. Atunci când îi vei găsi elevul.

- Dacă nu mă-năștă doamna Massey până atunci, murmură posomorât Danny.

Ajuneră lângă o bancă. Dick se așeză spunând:

- N-am curaj să merg mai departe; s-ar putea să nu mai fiu în stare să mă întorc. Stai aici, lângă mine. Vreau să-ți spun o poveste.

- N-am nevoie de povesti, se revoltă Danny. O să se întoarcă, nu pricepi? O să se întoarcă și o să se întoarcă și o să se tot întoarcă.

- Taci din gură și cască-ți bine urechile la mine! Ia seama la ce-ți zic acum, zâmbi larg Dick etalându-și noua proteză. Cred că ai să te prinzi. Că nu ești deloc prost, drăgălașule.

7

Mama mamei lui Dick – cea cu strălucirea – locuia în Clearwater. Ea era Buna Albă. Dar nu pentru că ar fi avut pielea albă. Nu, sigur că nu. Ci pentru că era *bună*. Tatăl tatălui său locuia în Dunbire, Mississippi, o așezare rurală situată nu departe de Oxford. Soția acestuia murise cu mult timp înainte de nașterea lui Dick. Pentru locurile și vremurile aceleia, străbunicul bucătărului Hallorann era un om foarte bogat. Era proprietarul unei firme de pompe funebre. Dick și părinții lui se duceau la el în vizită de patru ori pe an, iar micuțul Dick Hallorann nu putea să suferă vizitele acestea. Andy Hallorann îl înfricoșa la culme și îi zicea – în gând, doar, căci rostirea acestui apelativ cu voce tare i-ar fi adus cu siguranță o palmă peste botul obraznic – Tata-mare Negru.

– Ai auzit de oamenii căia mari cărora le plac copiii? îl întrebă Dick pe Danny. Li se zice pedofili. Adică vor copiii pentru sex. Ai auzit de ei?

– Cam da, răspunse Danny circumspect.

Bineînțeles că știa că nu trebuie să stea de vorbă cu necunoscuții și nici să se urce în mașina vreunui. Pentru că-ți puteau face niște chestii nașpa.

– Ei, boșorogul de Andy, bunicul meu, era mai mult decât atât. Era și sadic.

– Adică cum?

– Adică îi plăcea să provoace durere.

Danny dădu de câteva ori din cap, semn că înțelegea foarte bine despre ce era vorba.

– Așa ca Frankie Listrone de la școală. Îți face „o mie de ace” sau îți dă cu „castana” în cap. Și dacă nu plângi, se oprește. Da’ dacă te vede că te doare, nu se mai oprește *deloc*.

– Foarte urât ce face colegul tău. Dar eu îți vorbesc despre un lucru cu mult mai rău.

Cel care s-ar fi întâmplat să treacă pe lângă ei în momentele acelea ar fi putut crede că Dick Hallorann se cufundase în tăcere, dar, de fapt, povestea lui mergea mai departe, redată fiind acum printr-o înlănțuire de imagini și cuvinte de legătură. Danny îl văzu pe Tata-mare Negru – un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum la fel de negru ca el, cu o

*fedora*¹)

pălărie pe cap. Îl văzu bulbucii de salivă din colțurile gurii și ochii în permanență conturați cu roșu, de parcă ar fi fost foarte obosit, ori de-abia ce se oprișe din plâns. Văzu cum îl urca pe Dick pe genunchi – și Dick era mai mic decât era Danny acum, poate de vârstă pe care el o avusea în iarna aceea petrecută la Overlook. Și văzu cum îl gădila pe băiețel – asta doar dacă nu erau singuri. Dar, dacă nu mai era nimeni prin preajmă, își vâra mâna printre picioarele micuțului și îl strângea de ouțe până când pe Dick îl lăua cu leșin din cauza durerii.

– Îți place? îi gâfăia Tataie în ureche, încându-l cu duhoare de țigări și scotch White Horse. Sigur că-ți place. La toți băieții le place. Și chiar dacă nu, n-ai să mă spui la nimeni. Că dacă te apuci să mă părăști, am să-ți fac rău. Am să-ți dau foc!

– Fir-ar! exclamă Danny. Nasol.

– Au mai fost și altele, spuse Dick, dar am să-ți povestesc o singură întâmplare. După ce i-a murit nevasta, Tata-mare a angajat o femeie care să se ocupe de treburile casei. Adică să facă mâncare și curătenie. Atunci când ne aşezam cu toții la cină, femeia asta aducea toate felurile deodată și le trântea pe masă, de la salată la desert, pentru că aşa îi plăcea lu’ Tata-mare Negru. Și la desert

¹ Pălărie de fetru creată la începutul secolului XX (n. tr.).